30 Νοεμβρίου 2015

Ενδοσχολική βία και Εκκλησία

Απουσιάζει από τη σχολική τάξη ο προσανατολισμός στο ΕΜΕΙΣ.

π. Θεμιστοκλής Μουρτζανός

Πολλή συζήτηση γίνεται για την ενδοσχολική βία και ειδικά για τον εκφοβισμό που υφίστανται παιδιά από συνομηλίκους και συμμαθητές τους. Πέρα από το γεγονός ότι το πρόβλημα δεν είναι σημερινό, χρειάζεται να δούμε τον τρόπο με τον οποίο λειτουργεί η σχολική τάξη, όπως επίσης και κάθε μορφή συλλογικής συμπόρευσης στις μέρες μας. Διότι από εκεί ξεκινούν συνήθως οι δυσκολίες προσαρμογής των μελών της ομάδας, από εκεί προβλήματα συμπεριφοράς καθίστανται δυσεπίλυτα.

Απουσιάζει από τη σχολική τάξη ο προσανατολισμός στο ΕΜΕΙΣ. Λειτουργεί ως άθροισμα ατόμων, στο οποίο ο σχολικός χρόνος, με την ύπαρξη πολλών μαθημάτων και αντίστοιχα πολλής ύλης (στα πλαίσια της φιλοσοφίας ότι η ποσότητα της γνώσης είναι το ζητούμενο και όχι η ποιότητα και η κατάκτηση από τους μαθητές), δεν επιτρέπει να γεννήσει δραστηριότητες παρέας και κοινότητας. Εξάλλου, η έλλειψη ηγετικών προσωπικοτήτων στο επίπεδο των εκπαιδευτικών, οι οποίοι θεωρούνται διεκπεραιωτές της γνώσης, κρίνονται για το αν κάνουν μάθημα και όχι για την ποιότητά του, όπως επίσης και η αδιαφορία για την ποιότητα των σχέσεων στη σχολική τάξη, τόσο μεταξύ των μαθητών με τους εκπαιδευτικούς όσο και μεταξύ τους, δε συμβάλλει στο πνεύμα του «όλοι μαζί». Εύκολα, πάλι, απαξιώνονται μαθήματα, όπως τα Θρησκευτικά, η Λογοτεχνία, η Ιστορία, η Κοινωνική και Πολιτική Αγωγή, η Μουσική και Αισθητική Αγωγή, στο όνομα της εξοικείωσης με τις Θετικές επιστήμες, την Πληροφορική, την Τεχνολογία, ενώ απαιτείται η διδασκαλία όλων, με σκοπό όμως και την καλλιέργεια του χαρακτήρα και όχι μόνο του νου του μαθητή.

Αυτή η νοοτροπία, σε συνδυασμό με την ολοένα και αυξανόμενη αδιαφορία ή και ανικανότητα της οικογένειας να προλάβει ή να αντιμετωπίσει την επιθετικότητα ή να δώσει στο παιδί την αγάπη και την προσοχή που του χρειάζεται, προκειμένου να μην αναζητά την προσοχή των άλλων με τη βία και τον δι' αυτής εξουσιαστικό εντυπωσιασμό , μεγεθύνουν το πρόβλημα και το καθιστούν ανυπόφορο.

Η Πολιτεία δεν μπορεί και δεν θέλει να διορίζει ψυχολόγους, ειδικούς στα προβλήματα της παιδικής και της εφηβικής ηλικίας. Αρνείται την συμμετοχή στη σχολική ζωή προσώπων όπως ο σχολικός ιερέας-πνευματικός. Δεν προβλέπει στο σχολικό πρόγραμμα την κάλυψη διδακτικού ωραρίου από μόνιμο εκπαιδευτικό, ο οποίος θα λειτουργεί συμβουλευτικά σε προβλήματα συμπεριφοράς, αφού εκπαιδευθεί. Παράλληλα, το σχολείο αισθάνεται αδύναμο να παρέμβει σε προβληματικές οικογένειες. Έτσι περιορίζεται σε μία στοιχειώδη συμβουλευτική και κάποτε προχωρά σε κατασταλτικά μέτρα, όπως τιμωρίες, αποβολές, αλλαγές σχολικού περιβάλλοντος, που απλώς μεταφέρουν, αλλά δε λύνουν το πρόβλημα.

Η Εκκλησία μπορεί να δώσει απάντηση μέσω των ενοριακών νεανικών ομάδων, των κατασκηνώσεων, αλλά και της λατρευτικής της ζωής, δια των οποίων ο νέος βιώνει έμπρακτα την αγάπη. Αρκεί οι υπεύθυνοι – κληρικοί, κατηχητές, στελέχη- να έχουν κάποια βασική εκπαίδευση στη διαχείριση τέτοιων φαινομένων, πρωτίστως όμως πολλήν αγάπη και σεβασμό προς τις τραυματισμένες εικόνες του Θεού, θύτες και θύματα. Μπορεί ακόμη να επισημαίνει την ανάγκη ύπαρξης προσώπων, όπως οι πνευματικοί πατέρες, ως σημείων αναφοράς, για να παρηγορούν και να βοηθούν τους νέους που δυσκολεύονται, είτε εξαιτίας της συμπεριφοράς των άλλων είτε επειδή αναζητούν αποδοχή δια της βίας, να συνειδητοποιήσουν ότι μόνο η αληθινή αγάπη είναι η λύση, αγώνας δύσκολος, αλλά μοναδικός.

Δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα «Ορθόδοξη Αλήθεια»,

στο φύλλο της 11ης Νοεμβρίου 2015

Πηγή: synodoiporia.gr